

קיג

בו יסופר נפלאות מיציאת מצרים:

א הַלְלוֹיָה | הַלְלוֹיָה הַלְלוֹיָה אֶת־שֵׁם יְהוָה: ב יְהִי שֵׁם יְהוָה מְבָרֵךְ מַעֲתָה וְעַד־עוֹלָם: ג מִמְּרוֹחַ־שְׁמָשׁ עַד־מְבוֹאֹ מְהֻלָּל שֵׁם יְהוָה: ד רַם עַל־כָּל־גּוֹיִם | יְהוָה עַל הַשָּׁמִים בְּכֹזְדוֹ: ה מַיְּכִיָּהוּ אֱלֹהֵינוּ הַמְּגַבֵּית לְשִׁבְתָּה: ו הַמְּשִׁפְלֵילִי לְרָאֹת בְּשָׁמִים וּבָאָרֶץ: ז מַקִּימִי מַעֲפָר
דָּל מַאֲשֶׁפת יְרִים אֲבִזָּן: ח לְהֹזִישִׁיבִּי עַם־גְּדִיבִּים עַם גְּדִיבִּי עַמּוֹ: ט מַוְשִׁיבִּי | עֲקָרָת הַבַּיִת
יְמִינֵּים שְׁמֹתָה הַלְלוֹיָה:

קיד.

בו מבואר מפני מה וכמה יהודיה למלכתה:

א בְּצֹאת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם בֵּית יְעַקֵּב מִעֵם לְעֵזָנוֹ: ב הַיְתָה יְהִידָה לְקָדְשׁוֹ יִשְׂרָאֵל מִמְּשָׁלֹתָיו: ג הַיְם רָאָה וַיַּגֵּן הַיּוֹדֵן יְסִיבָה לְאַחֲרָה: ד הַהְרִים רַקְדוּ בְּאַיִלִים גְּבֻעוֹת בְּבָנִי־צָאן: ה מַה־לְאַךְ
הַיְם כִּי תָנוּם הַיּוֹדֵן תְּסִיבָה לְאַחֲרָה: ו הַהְרִים תַּרְקְדוּ בְּאַיִלִים גְּבֻעוֹת בְּבָנִי־צָאן: ז מַלְפִּנִּי אָדוֹן
חוֹלִי אָרֶץ מַלְפִּנִּי אֱלֹהָה יְעַקֵּב: ח הַהְפְּכִי הַצּוֹר אֲגִמְמִים חַלְמִישׁ לְמַעֲינָמִים:

נקודות משיחות קודש – מזמור קיג מתו"ך "תהיilot מנחם"

ב – יְהִי שֵׁם הָויִי מְבָרֵךְ

ברכה מתו"ך דין קשה

ג. והנה ביאורו של אמרו"ר הוא בשיקות של "חלום" לתיבת "մברך" (שלכן "בחלמא" דוקא הראו הדבר הזה דمبرך"), אבל עדין איןנו מבואר, מהי השיקות בכללות תיבת "مبرך" (שתוכנה עניין הברכה) לעניין החלום?

ובכל צריך להבין, מהי השיקות בין תוכן תיבת "مبرך" למ"ב דין? אמן תיבת "مبرך" מתחילה במ"מ המרמזות על "מ"ב קשה"¹, ולא כמו תיבת "ברכה" המתחילה בבי' המרמזות על עניין הברכה. אבל הרי תוכן התיבה הו"ע הברכה (והמ"מ נוספה רק לצורך הפעול, אבל אינה חלק מעצם התיבה), וא"כ מהי השיקות למ"ב דין?

ד. והסבירו בזה עפ"י מ"ש בהמשך זהה "זהא במ"ב אthonן אתברי עולם, ועל דא אתברי בדיןא": בריאות העולם הייתה צריכה להיות בדיין, כמאроз"ל² "בתחלתה עלה במחשבה לברוא את העולם במדת הדין", אלא, ש"ראה שאין העולם מתקיים שיתף בו מدت הרוחמים". הינו, שכדי לברוא העולמות, הי' צריך להיות לעניין הדין, שהוא"ע הנסיבות והנסיבות הראשונות דואא"ס הכליל-גבול ממוקם החلل, וכדי שייהי לזה המשך קיום "שיתף עמו מدت הרוחמים", שהוא"ע של גילוי אור הקу.

ונמצא, שעניין הדין והנסיבות הוא בשביל גליוי אווא"ס, והרי הוא חלק מעניין החסד. ולכן מובא בזוהר הנ"ל שכדי שייהי שם הויי מברך", שהוא"ע (הברכה) המשכה³ של שם הויי,

המשך בעמוד ס

(1) ראה שעיהו"א בספ"יב ש"כל אות הקודמת בצירוף היא הגוברת והוא העיקרי כו".

(2) הנסמך בהערה 3.

(3) ראה תוע"א מקץ לו, ג. ובכ"מ.